

Arrest

nr. 175 305 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad OOSTENDE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de Stad Oostende van 16 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DARCET, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DESCHEEMAEKER, die loco advocaten S. LOGIE en N. GOETSCHALCKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belg.

Op 16 maart 2016, met kennisgeving op 5 april 2016, neemt de burgemeester van de stad Oostende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 10/12/2015 werd ingediend door:*

Naam : K.M. (...)

Voorna(a)m(en) : M. (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum : (...)/1982

Geboorteplaats : MATADI (CONGO (DEM- REP.))

Identificatienummer in het Rijksregister :x (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

O De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemde koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand tot... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

O De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, In de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ; Het paspoort werd niet overlegd; Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art.52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

O Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;

O De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, In de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie :

O Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

O Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is gezien haar een nieuwe oranje kaart is afgeleverd op 26 augustus 2016. Zij legt hiervan een geldig bewijsstuk neer. De verwerende partij neemt akte van het neergelegde stuk en verwijst naar de geschreven procedure.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens ter beschikking gesteld door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekster op 27 juli 2016 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, dit in functie van dezelfde minderjarige Belg op grond waarvan ook de in punt 1. genoemde aanvraag werd ingediend. Aan de verzoekende partij werd op 27 juli 2016 een bijlage 19ter uitgereikt en zij werd vervolgens op 26 augustus 2016 in bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 26 januari 2017.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij, nu zij door het bestuur in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij met de afgifte van dit attest van immatriculatie immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 16 maart 2016 werd beslist impliciet doch zeker werd ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Nu het bestreden bevel inmiddels is ingetrokken, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting bevestigt de voorzitter dat de verzoekende partij zonder belang is om het bevel om het grondgebied te verlaten nog aan te vechten gezien het als impliciet ingetrokken beschouwd kan worden. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 16 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 40ter en 41 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Met de bestreden beslissing schendt verweerster het art. 52§3 KB 08.10.1981 naar luid waarvan (eigen cursivering) :

‘Art. 52

[...]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’

[...]

hetgeen dient gelezen in samenhang met art. 40ter en art. 41 Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning en cursivering) :

'Art. 41

[..]

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

[...]

aangezien verweerster in de bestreden beslissing tot weigering tot machtiging tot verblijf van VERZOEKSTER dit louter motiveert onder verwijzing naar het feit dat VERZOEKSTER 'het paspoort niet heeft overlegd' niettegenstaande verweerster weet wat de identiteit van VERZOEKSTER betreft aangezien VERZOEKSTER op 18.11.2016 moeder is geworden van haar Belgische dochter, Lara M. gelet de geboorteakteakte opgemaakt en overgeschreven in het register van burgerlijke stand (stuk 2), en aangezien VERZOEKSTER wel degelijk het bewijs heeft overgelegd van haar identiteit op basis van haar attest van ongehuwde staat afgeleverd door het Consulaat-Generaal DCR op 27.11.2015 (stuk 3) en omdat verweerster door VERZOEKSTER werd ingelicht dat haar aanvraag tot bekomen van een paspoort in behandeling is sedert 27.11.2015 (stuk 4) zoals bevestigd door het Consulaat-Generaal DCR op 27.11.2015.

het bewijs van identiteit diende geleverd door VERZOEKSTER door het voorleggen van een geldig paspoort of een identiteitskaart. Het bewijs van identiteit ook worden geleverd met:

- een vervallen paspoort
- een vervallen identiteitskaart
- een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER
- een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER
- enig ander bewijs van identiteit

en art. 41 Vr.W. 15.12.1980 vermeldt dat indien VERZOEKSTER 'niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet' zodat rekening houdende met hierboven vermelde en gelet de documenten voorgelegd door VERZOEKSTER, verweerster onredelijk handelt door VERZOEKSTER niet een redelijke bijkomende termijn te gunnen teneinde haar paspoort hetgeen zij eerstdaags verwachtede is, voor te leggen na ontvangst.

Eén en ander blijkt ook duidelijk uit de vermelding op het attest van het Consulaat-Generaal DCR van 27.11.2015 (stuk 3) waarbij VERZOEKSTER werd ingelicht dat haar aanvraag tot bekomen van een paspoort in behandeling is sedert 27.11.2015 en dit attest geldig is voor een periode van zes maanden.

Aldus schendt verweerster art. 52§3 KB 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna KB 08.10.1981) gelezen in samenhang met art. 40ter en 41 W. 15.12.1980 en schending van de materiële motiveringsplicht en het

redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien zij geen rekening houdt met het feit dat zij aan VERZOEKSTER een bijkomende termijn kan verlenen tot het voorleggen van het haar nationaal paspoort.

Zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"8. Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981, samen gelezen met de artikelen 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 en een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de verwerende partij besliste tot weigering van de machtiging van verblijf op grond van het ontbreken van het paspoort.

9. Verwerende partij stelt, zoals hieronder voldoende zal blijken, dat zij op grond van de haar verstrekte feitelijke gegevens correct en in alle zorgvuldigheid de aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij weigerde omdat in toepassing van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt binnen de wettelijk voorziene termijn, en overigens nog steeds niet. aan verwerende partij werden overgemaakt.

10. Zoals hoger geciteerd, moeten de ouders van een minderjarige Belg hun identiteit aantonen aan de hand van een identiteitsdocument (artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980).

Daarnaast maakt artikel 41 § 2 van de wet van 15 december 1980 melding van een paspoort.

Welnu, bij de aanvraag van verzoekende partij waren deze documenten niet gevoegd, hetgeen ook uitdrukkelijk in de bijlage 19ter, opgesteld op 10 december 2015 door verwerende partij, vermeld wordt.

Ingevolge artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 diende verzoekende partij dit ontbrekende document voor te leggen binnen de drie maanden, en dus ten laatste op 10 maart 2015.

Verzoekende partij liet, hoewel zij reeds op 10 december 2015 wist dat er een document ontbrak, kennelijk na om dit bewijs voor te leggen.

3 Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna: KB van 8 oktober 1981).

4 Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: wet van 15 december 1981).

Ingevolge artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 is in dergelijk geval de gemeentelijke overheid verplicht om de aanvraag te weigeren door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Deze bepaling is duidelijk en voor geen enkele interpretatie vatbaar. Er staat immers "weigert" en niet "kan weigeren". Zelfs indien dit laatste het geval zou zijn, ten zeerste quod non, dan nog behoort het tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de gemeentelijke overheid om al dan niet te weigeren.

11. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat "(...) verweerster weet wat de identiteit van verzoekster betreft aangezien verzoekster op 18.11.2016 moeder is geworden van haar Belgische dochter, L.M. (...) gelet op de geboorteakte opgemaakt en overgeschreven in het register van burgerlijke stand, en aangezien verzoekster wel degelijk het bewijs heeft overgelegd van haar identiteit op basis van haar attest van ongehuwde staat afgeleverd door het Consulaat-Generaal DCR op 27.11.2015 en omdat verweerster door verzoekster werd ingelicht dat haar aanvraag tot het bekomen van een paspoort in behandeling is sedert 27.11.2015 zoals bevestigd door het Consulaat-Generaal DCR op 27.11.2015"

Welnu, de wettelijke voorwaarde is duidelijk : het paspoort resp. identiteitsbewijs moet voorliggen.

Het is hierbij irrelevant of verwerende partij al dan niet weet heeft van de identiteit van verzoekende partij, zoals verzoekende partij tracht te suggereren.

Feit is dat er geen identiteitsdocument, noch paspoort voorligt.

Dit wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

Op het moment dat het bestuur zijn beslissing nam, lag er ook geen enkele geldige reden voor waarom verzoekende partij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om dit document voor te leggen, ten andere nog steeds niet.

12. De stukken waarnaar verzoekende partij verwijst, doen hieraan geen afbreuk.

Het voorliggen van de geboorteakte is onvoldoende. Een geboorteakte is kennelijk niet gelijk te stellen met een identiteitskaart/paspoort. Uw Raad oordeelde reeds eerder dat hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde."

In casu gaat het dan nog niet eens over de geboorteakte van verzoekende partij zelf, maar 'slechts' over deze van haar dochter.

De door verzoekende partij aangehaalde stukken 3 (attest van ongehuwde staat) en 4 (inlichtingen van consulaat generaal DRC) zijn, voor zoverre al relevant en aanwendbaar als identiteitsdocument, ten zeerste quod non, evenmin aanvaardbaar. Vooreerst betreft het evenmin een identiteitskaart/paspoort.

De voorliggende documenten hebben niet de functie van een identiteitskaart/paspoort. Deze documenten stellen enkel dat (een) K.M. (...) geboren is op 5 december 1982. Niets meer, niets minder. Doch bewijzen niet zij K.M. (...) is.

Dit is net de functie van een identiteitskaart/paspoort.

Ondergeschikt, maakten deze documenten geen deel uit van het administratief dossier (stuk 1 t.e.m. 6), op basis waarvan verwerende partij diende te beslissen. Verzoekende partij legt deze documenten vooreerst in het kader van deze procedure voor. Dit is kennelijk buiten de wettelijk voorziene termijn van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981. Er kan dan ook geen rekening mee gehouden worden.

Voor zover als nodig. Te meer daar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 ook heel uitdrukkelijk spreekt van "hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument".

Dit artikel spreekt dus niet van zonder meer "hun identiteit aantonen", maar voegt er heel duidelijk "met een identiteitsdocument" aan toe.

Ook hieruit vloeit voort dat verzoekende partij niet met het om het even wat haar identiteit kan aantonen. Dit is een wettelijke beperking, die partijen moeten respecteren, zowel verzoekende partij bij de indiening van haar aanvraag, als verwerende partij bij het nemen van een beslissing over de aanvraag.

13. Ook het door verzoekende partij geciteerde artikel 41 § 2 van de wet van 15 december 1980 doet hieraan géén afbreuk :

Artikel 41 § 2 van de wet van 15 december 1980 stelt immers dat:

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op 6 Verzoekende partij diende de geboorteakte van haar dochter inderdaad voor te leggen ingevolge artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 :

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis § 2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. "

voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. [eigen benadrukking]

Vooreerst dit. Dit artikel spreekt over een recht op binnenkomst en niet op verblijf.

Hoe dan ook stelt artikel 41 § 2 van de wet van 15 december 1980 inderdaad een redelijke termijn voorop, maar verzoekende partij zal nu toch niet willen beweren dat de "drie maanden", die zij gekregen heeft, geen redelijke termijn zou zijn. Nergens staat in de wet dat verzoekende partij gerechtigd is op twee termijnen of nog een bijkomende termijn.

Bovendien heeft de wetgever middels KB de termijn die op de situatie van verzoekende partij van toepassing is. zélf wettelijk bepaald. dit al dan niet in uitvoering van voormeld artikel 41 § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980. In deze situatie heeft de wetgever immers in artikel 52 S 3 van het KB van 8 oktober 1981 zélf bepaald wat een "redelijke termijn" is voor het bekomen van de benodigde documenten, namelijk drie maanden. Er is niet in een afwijkingmogelijkheid voorzien voor de besturen. Verzoekende partij verwijst zélf ook in haar verzoekschrift naar deze bepaling.

Meer nog, het artikel stelt dat wanneer binnen deze drie maanden de ontbrekende documenten niet worden voorgelegd, het bestuur weigert (dus niet 'kan weigeren', maar 'weigert' zonder meer).

M.a.w. indien deze redelijke termijn overschreden wordt, is het bestuur verplicht om de aanvraag te weigeren.

Artikel 52 §3 KB 8 oktober 1981 bepaalt inderdaad:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." [eigen benadrukking]

Verzoekende partij stelt geheel ten onrechte dat artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 dient samen gelezen te worden met artikel 41 van de wet van 15 december 1980. Voor zover artikel 41, dat spreekt over inreisrecht, dan al van toepassing zou zijn, dan is het duidelijk dat in elk geval de wettelijk bepaalde termijn van artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 van toepassing is. Nergens staat er dat er gecumuleerd moet worden, met name én de 3 maanden én vervolgens nogmaals een redelijke termijn.

14. Het eerste middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoekende partij betwist niet dat het identiteitsbewijs/paspoort conform de wet vereist is; dat dit niet bij de aanvraag gevoegd was, noch voorgelegd was tijdens de 3 daarop volgende maanden.

Ingevolge artikel 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981 weigert verwerende partij zodoende terecht de aanvraag van verzoekende partij."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot weigering van verblijf inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfskaart in functie van haar minderjarig Belgisch kind indiende en waarvan zij de schending aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidde op haar beurt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet luidde op haar beurt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, op grond waarvan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van haar aanvraag voor een verblijfskaart op 10 december 2015 bepaalde stukken voorlegde, namelijk een geboorteakte ter staving van haar verwantschapsband met de Belgische onderdaan, en daarnaast een betalingsbewijs. Blijkens het aanvraagformulier bijlage 19ter werd zij verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 10 maart 2016, volgende documenten over te leggen: “Paspoort”.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 16 maart 2016 - hetgeen overigens dateert van na het verstrijken van de termijn die aan de verzoekende partij werd toegekend om de nodige stavingsstukken binnen te brengen

- terecht vaststelde dat geen paspoort werd binnengebracht, reden waarom zij overgaat tot het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij betwist blijkens het verzoekschrift geenszins dat zij geen paspoort heeft voorgelegd. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat haar – zoals ze voorhoudt – geen redelijke termijn werd toegekend om alsnog een paspoort voor te leggen en gaat eraan voorbij dat haar overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit een termijn van 3 maanden werd toegekend om alsnog een paspoort voor te leggen. De verwerende partij merkt bovendien terecht op dat nog steeds geen paspoort werd voorgelegd. Waar de verzoekende partij zich baseert op artikel 41 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat zij zich hier overigens niet dienstig op kan beroepen nu deze bepaling betrekking heeft op familieleden die zich nog niet op het Belgisch grondgebied bevinden en zich beroepen op een recht op binnenkomst en aan wie desgevallend een bevel tot terugdrijving kan worden uitgereikt, terwijl de verzoekende partij zich reeds op het Belgisch grondgebied bevindt en een aanvraag voor een verblijfskaart indient in functie van haar minderjarige Belgische dochter.

Het feit dat de verwerende partij volgens de verzoekende partij weet zou hebben van haar identiteit nu zij de geboorteakte van haar dochter voorlegde, doet geen afbreuk aan de duidelijke voorwaarden van de wet, die bepaalt dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd bij de aanvraag. Aan de verzoekende partij werd bovendien blijkens het aanvraagformulier bijlage 19ter uitdrukkelijk gevraagd een paspoort voor te leggen ten laatste op 10 maart 2016, hetgeen zij naliet. Ten overvloede kan de Raad erop wijzen dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, maar deze toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt. Bovendien betreft het overigens de geboorteakte van de dochter van de verzoekende partij en niet van de verzoekende partij zelf.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift stukken bijbrengt, dient erop te worden gewezen dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar op dat ogenblik niet ter kennis werden gebracht. Overigens kan erop worden gewezen dat niets de verzoekende partij in de weg staat een nieuwe aanvraag in te dienen, ditmaal mede vergezeld van de stukken die zij in het kader van haar verzoekschrift aan de Raad heeft overgemaakt indien zij meent hiermee te kunnen bewijzen aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Er kan worden herhaald dat het de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets niet toekomt zelf een beslissing te nemen in het kader van de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden en de nieuwe stukken te beoordelen.

Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen paspoort werd voorgelegd. Het feit dat zij na het nemen van de bestreden beslissing het bewijsstuk zou kunnen bekomen, doet hier eveneens niets aan af.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 40ter en 41 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN